

Barabás Zoltán

Nem szökhettek meg előlem

A Nietzsche-dagerrotiriákból

Sejtelmes feketéből
 feketedtek tovább ti is
 s a holtak porló csontjai között
 meg-megpihen a kegyelet,
 azután súlyos bársonyként
 akárcsak egy színházi függöny,
 finom redőket képezve
 összeér az egyszeri élet
 a megismételhetetlennel.
 Bizony, túl korán
haltatok meg a számomra,
szökevények! De nem
szökhettek meg előlem,
s én sem szököm meg
előletek: hűtlenségünkben
sem vétünk egymás ellen.

(A dőlt betűs sorok Nietzsche-től valók.)

Vonult a gyászmenet

A Nietzsche-dagerrotipiákból

Fekete álmokkal
 kergetőztem az éjjel.
 Koromfekete volt Torino.
 Koromfekete volt az ágyam.
 Fekete. Fekete. Fekete
 volt a mindenség.
 Messzire feketéllő léptekkel
 vonult a gyászmenet
 az ócskára koptatott
 részvétre kifeketített
 flaszteren.

Borvers a váradi dombok láttán

A hó pislákoló lámpásánál
még látszanak a váradi dombok.
Még alusznak a tőkék. Alusznak
a vesszők. Az öreg pincék
mélyén alszik a sötétség is.
Csak a jó bor él és virraszt,
mert lelke van, hát kívárja,
hogy ütemesen csattogjanak
a kiélezett öreg metszőollók.
Eljő a tavasz? Jőnie kell!
Fáradt kezemben teli pohárral
a csönd gyöngé szívére
szállnék én is.

Haiku XI.

Uram, elszámolni jöttem
színed elé. Sokáig ősz volt
a szívemben. Már nem félek.

Haiku XII.

Az eső világánál látlak.
Mindez már múlt idő. Derengés.
Rigófütty ébreszt. Élni kell.

Mostantól helyettem léptek

*Wagner Nándor szobra előtt
in memoriam József Attila*

Már csak a düh
hiábavalósága.
Vagy már az sem?

Síri? Minek? Kiért?
Vaksakk ez az élet.
Rossz lépések sora.

Egyedül vagyok. Elhagyom
az indóházat. A tehervonat
még sunyít egy kicsit.

Míntha felülről látnám
Magamat: alálódörgök.
Nem érzek fájdalmat.

Nincs a mama és nincs
Flóra. Csak a vaksakk.
Mostantól helyettem léptek.

Lipcsei Márta

Állóhullámok

1
jössz velem, látod, utam az utad
indul a lelkem, jössz odahúzlak
csalhat a végzet, a naptüzű Hold
a Föld azelőtt is gömbölyű volt
hívj te is engem, csengve, nevetve
a fény kiállt és kibuggyan kedve
a mindenség csókja bódít, ragyog
kiszáradt kútból a víz kibuzog
áldhat az Isten, várod a véget
csalhat a végzet, Nap tüze éget

2
jössz velem, látod, utam az utad
hullámban futnak rajtam az utak
felhők füstölnek, szépségek gyúlnak
habzó röppenés a lenyugvó Nap
a nyelv lóbál és elménk a szónál
mint jött- ment lehúzó, üresen lóbál
hegedű húrján hullámok lépnek
álva rezegnek, élve zenélnek
életnek vére jöjjön utánad
indul a lelkem, jössz odavárlak

3
indul a lelkem, jössz odavárlak
dobhártya dobban vágy illatával
állóhullámok víg nevetése
felhőkön suhan mindünk reménye
denevér fülén a hang különös
lejátszott dallam rezgése öblös
létnek fala egy oktávval feljebb
gravitáció lépése beljebb
rezonanciába gyűrűző dob
csalhat a végzet, a naptüzű Hold

4
csalhat a végzet, a naptüzű Hold
fehér körmezőkön a Jövő folt
víg fotonok lüktetnek, tűz vagyok
a gondolaterő a legnagyobb,
érthetetlen élet rendje erény
a világ energiatengerén,
feloldódik idő és tér bennem
mozog az elme az úri csendben,
mondott, preparált szó: kihűlő holt
a Föld azelőtt is gömbölyű volt

5
a Föld azelőtt is gömbölyű volt
végtelenségre csókot ad a csók
még zöld hab az ég, földagadó szél
álló időt növeszt, elfut a lét
s a „tér-idő” már csak illúzió
fényhez rendelt „ő”, gravitáció
vívja csatáit, fényévek mérik
ígéreteit, majd pörgőn kéri,
töprengés szárnyal, szivárvány lepke
hívj te is engem, csengve, nevetve

6
hívj te is engem, csengve, nevetve
a fény bennünk világít s kedvére
lángszínek gyúlnak, lézerek szívben
álmok gyümölcse kozmikus ízben
hangolódunk létező világra
frekvenciánk rezzen magasabbra
álmodban régi magad virágozik
az áhítat magasból kilátszik
hajnalszárny zsongást sejteni messze
a fény kiállt és kibuggyan kedve

7

a fény kiált és kibuggyan kedve
Most az örökkévalóság neve
árnyékká halványodik tér és idő
a tördelt egészből az Én kinő
hideg harmatok, űri hópihék
az egyetlen életet küldik szét
egy pontba érkezik a Most és Itt
parányi csapdába oson, addig
a rész hajdani kedve kavargog
a mindenség csókja bódít, ragyog

8

a mindenség csókja bódít, ragyog
a teremtő valóság én vagyok
a nagy titok: ismerd meg önmagad
s a választ a kérdésre ne tagadd
ha a fény bennünk világít árván
hideg szél hever emlékek hátán
vagy kiegyező jövő üdít fel
vagy, álomszerű erő tanít meg
élni érzéseket amit hozott
kiszáradt kútból a víz kibuzog

9

kiszáradt kútból a víz kibuzog
jövőbe küldött szem lesz a gyógy mód
fény önálló létét a fényhiány
kedve bevonja, lüktető világ
csendet csipeget, égi madarak
szájából röppennek ki új szavak
a vers versenylovai rohannak
s ha fehér lepedőt terít a fagy
mikor saját világod leégett
áldhat az Isten, várod a véget

10

áldhat az Isten, várod a véget
különös hárfát hangolok érted
csillagok tánca testedbe épül
Hold hangulata rajtad megszépül
titkok könnycseppje kihűlt harmat-
csepp
égi madár száll, halál hangja cseng
magányos, magas, sudár fa fészkel
lehunyja szemét a szél, a tenger
feleled álom, ujjongás ébred
csalhat a végzet, Nap tüze éget

11

csalhat a végzet, Nap tüze éget
szomjazó szavak halmaza éltet
isteni szikrák, betűk mómora
fényforrás ego, illúziók sora
széthúzó éjjel, gyűrött, kék homály
télbe költöző elfelejtett nyár
a vattatott múlt, a fölismerés
a színkép és hang, amit felidéz
tűztől ittasan sugárba futnak
jöjj velem látod, utam az utad

Tüzes Bálint

Küszöbön

Tibornak

mikor a zászló lehull
megáll a harcos
előtte porban a lobogó
mögötte elmúlt évek
konok szélnek feszülés
minden viharban
állandóan pihenés nélkül
hisz vár a család az otthon
majd ha rozsdá acélt esz
és elaluszik minden golyó
a fehérség mint a szûz havak
vigyáznak holnapi vetésre
hazaértél-e végre
mert csak állsz
térdeden penge törik
fegyvered gúlába téve
mikor zászlód lehullott
béke van
de milyen béke

Emlékmű

csak szürke gránit
egyetlen tömbből
a hazán élő nemzet
kemény bizonyossága
de mennyiért és miből
szélvédett helyen
fagyot is próbált
lándzsafû vetés
a megmaradás
de mennyiért és meddig

Oláh József

Ajánlat

Én meghagyom nektek
épen, csorbítatlan
vizek álomképét
és levelek álmát.

És meghagyom nektek
naptól érintetlen
az éjszakát,
miről azt mondtátok,
csak az enyém.

Csak hagyjátok meg nekem
a forrás boldogságát,
amihez, néha-néha,
mint szarvas,
eljárnak
inni a szavakból . . .

Sután

agancshiúságod ágbogain
a hiábavalóság
pipacsai
tündökölnek

a mindig holnap
összeszorított markában
hozza az
agancshullást

sután
nyírfarügyekre bízott
jövőd
inkább jövő

Februárvég

februári
sötét este
hóval-faggyal
terhes teste
szemérmetlen
szerteköpött
nyúlós-deres
szürke ködöt

fagy dereka
mégis roppan
jégcsapvégen
szikra lobban
reggeli nap
kényes fénye
dermedt élet
egy-reménye

az óévből
rajtamaradt
piszkos havak
leple alatt
mocarog a
pityangruhás
márciusi
feltámadás

Ha

A végtelent
lemérheted,
mi képtelen
elérheted.
Nem nyughatsz
mégsem soha,
ha nem érint
meg a csoda.

S léted lehet
bár jeltelen,
s nem figyelhet
rád múlt, jelen,
a nagy titkot
ha már bírod,
nem vég, kezdet
lesz a sírod

Ne bánd

Ne bánd ha néha
goromba, léha
felhőrongy lép a
napod elé,
így dél felé.

Te őrizd nékem
ártatlan-kéken
szemed tükrében
neked szabott
égdarabot.

Pataki István

a lelet

ástak csak ástak
éjjel és nappal
télen nyáron
és tavasszal

ástak csak ástak
mélyből a mélybe
ástak csak ástak
rétegről rétegre
erényből vétekbe
bűnből reménybe

ástak csak ástak
s szóltak mindeniknél
ez csak a látszat
és tovább ástak
míg egyikük felkiáltott végre
a fénylő magasba nézve
né az isten
a legrégebb
a legújabb
az igaz lelet
kereső létünkre
az örök felelet

viszlek

ahogy az ár elragad lebegtet
hordoz felmutat egeknek
ámulatára a partnak
egy madárdalnak leraklak

az írásról

hiába. valóság.
hiába valóság –
hiabavalóság.

garabonciás

aki látott
aki hallott
annak nem lehetek halott

aki érzett
mind bevértett

aki tudott
önmagától hozzám futott

aki értett
benne bércek

aki féltett
belőlem mert merészséget

aki védett
oltotta az égő édent

kik utáltak
kik lenéztek
gatyakorcon szakadt fércek

aki őríz
aki éltet
embert emel istenéhez

felmentés

hogyan is lehetnék
egyszerre
jó gyermek
jó férj
jó apa
jó gazdája
kertnek udvarnak
jó vívója a tollnak
eredője a dalnak

olyan ez
mintha egyidőben
anyám ölén hallgatnám énekét
s ölemben szép lányt dédelgetnék

